

Elämyksiä riutalla

Koralliriutta ympäröi Ranskan Polynesian Bora Bora-saaren lähes kokonaan. Me häämatkalaiset istumme kanootista ja lähestymme riutan reunaa. Kuulen Tyynen valtameren pauhun yltyvän yhä voimakkaammaksi ja pelottavammaksi. Riutan reunalle pääsy kanootilla on matalassa, vain muutaman kymmenen cm:n syvyydessä vedessä vaikeaa. Onnistumme kuitenkin taiteilemaan parinkymmen metrin päähän riutan reunasta. Jään kanoottiin tarkkailemaan Maurin kahluureissua riutan reunalle. Täytyy myöntää, että pelottaa! Hieman aikaisemmin näin parin riuttahain uiskentelevan vain muutaman metrin päässä meistä. Ne kuitenkin säikähtivät ja pakenivat etäämmäksi. Mieleeni välähtää, että Maurin jalka saattaisi raapaista teräväreunaiseen koralliin ja alkaa vuotaa verta. Kävisivätkö silloin metriset hait, veren haistaessaan, joukolla hänen kimppuunsa! Mikä ihme saa meidät tekemään tällaista: menemään riutalle haiden seassa? Rauhoitun kuitenkin nähdessäni niiden uiskentelevan korallien lomassa olevissa syvennyksissä. Mutta siltikin... tarkkailen edelleenkin herkeämättä näitä suurieväisiä kaloja ja mieheni etenemistä niiden valtakunnassa.

Mauri etenee varovasti jaloillaan tietä tunnustellen terävien korallien valtaamassa vedessä. Lopulta hän pääsee riutan reunalle. Kylläpä hän näyttää pieneltä Tyyneltä mereltä tulevia tyrskyisiä aaltoja vasten. Voi, kuinka kauniin tummanvihreitä nuo suuret vaahtopääaallot ovatkaan! Ne iskeytyvät riutan reunaan voimalla jyristen ja pauhaten, hajotakseen lopulta ”kermavaahdoksi”, joka valuu virtana riutan yli laguuniin – minua kohden. Se saa kanoottini keinahtelemaan.

Aallot näyttävät voimistuvan. Kanoottini pyrkii etääntymään riutasta. Toivottavasti Mauri ei mene liian lähelle riutan ulkopuolista reunaa. Ukkospauhinaa muistuttava merivesi saattaisi viedä hänet mennessään. Hän kuvaa innokkaasti riutan reunaan iskeytyviä aaltoja. Lopulta hän palaa parinkymmenen metrin päässä olevalle kanootillemme.

”Kamera ei jopa viisimetrisistä aalloista riippumatta päässyt kastumaan eivätkä hait hyökänneet kimppuuni. Sinun vuorosi!” Näillä sanoilla hän rohkaisee minua vierailemaan riutan reunalla. Lisäksi hän muistuttaa, etten minä – häämatkallemme – voi edes harkita, pelkooni vedoten, tämän kokemuksen väliin jättämistä. ”Nyt on kyse häämatkamme yhdestä jopa tärkeimmästä

huipentumasta, josta ei voi kieltäytyä”, hän kannustaa. Selvä, minäkin siis menen riutan reunalle jättiaaltojen lipan alle !

Olen menossa yksin outoon ja tuntemattomaan! Kahlaaminen vedessä terävien korallien välistä pelottaa! No olkoon miten on, tulkoon haava, hyökätkööt hait, mutta minä teen sen! Matalassa pintavedessä kasvavat korallit tuntuvat jaloissani kivikovilta ja veitsenteräviltä. Kahlatessani kohti riuttaa katseeni kiinnittyy myös ympärilläni pyöriskeleviin riuttahaihin ja riutan takana odottaviin vuorimaisiin vedenseinämiin. Tosiaan pelottaa: meren äänekkyyys, mustien merisiilien piikit, haavan uhka ja verenhimoiset hait... Onneksi minulla on mukana melani, jolla läimäisen niitä tarvittaessa. Tunnustelen sillä myös reittiä korallilta toiselle. Korallien välissä on syvempiä hiekkapohjaisia kuoppia, joihin en välittäisi pudota, vettä kun on muutenkin jo polviin saakka. Riutan reunalla kasvaa pehmoista mutta toisaalta karkeahkoa levää. Riutan pinta on tasainen, mutta ammottavia reikiä täynnä. Lähestyvän tyrskyn voi ensimmäiseksi päätellä riutan rei’istä pursuavasta ja pauhuvasta vedestä. Ajastuskin siitä, että riutta romahtaisi, tuntuu kauhistuttavalta tässä tilanteessani. Putoaisinko ammottavaan syvyyteen ja sen jälkeen veden kovaan imuun?

Lähestyvä vesiseinämä pelottaa ajoittain niin paljon, että juoksen sitä karkuun. Kun olen tottunut metrien korkuisiin pysytysuoriin vesiseinämiin ja havainnut, etteivät ne viekään mennessään, rauhoitun. Kun lisäksi riuttahaitkin pysyttelevät etäämpänä, alan pikku hiljaa nauttia näkemästäni ja kuulemastani.

Mutta sitten alkaa yhtäkkiä tapahtua: noin kahdeksanmetrinen vesipatsas iskeytyy ennen näkemättömällä voimalla riuttaan ja lähettää joukon matalia nopeasti eteneviä aaltoja kohti laguunia. Ne tuntuvat ajoittain tempaavan minut väkisin mukaansa.

Mauri kanootteineen on ajautunut aaltojen voimasta jo 50 metrin päähän. Hän, itsekin ilmeisen hätääntyneenä, yrittää rauhoitella minua. Samalla hän meloo vimmatusti päästäkseen luokseni. Kun vaaratilanne vihdoin on ohi ja kanootti vieressä, tuntuu helpottavalta ja niin turvalliselta!

Luonnonvoimat ovat mahtavia ja luonto kaunis. Riutta katkaisee terän lailla aaltojen etenemisen ja tekee niistä turvallisemman tuntuisia pikku aaltoja. Meren tummanvihreä voimakkaasti aaltoileva vesi muuttuu laguunissa tyyneksi turkoosisävyiseksi vedeksi. Näin luonnolla on oma taitonsa luoda ihmiselle miellyttävä ja kaunis paikka elää ja olla.

Kuva 1. Ranskan Polynesian Bora Bora pidetään maailman kauneimpana saarena. Sitä ympäröivä riutta muistuttaa läheisen Moorea-saaren riutta .

Kuva 2. Tyynenmeren valtava pauhu, riuttaan iskeytyvien jopa kahdeksan metriä korkeiden aaltojen tyrskyt, riutan metrisistä rei'istä pursuva tulovesi sekä samaa reittiä poistuva voimakkaasti imevä pakovesi saavat riutalla kävijän sydämen pamppailemaan jännityksestä. Kuvassa kirjoittaja melansa kanssa häämatkansa hurjimmissa seikkailussa.